

ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Στην Κηφισσιά μιάν Αύγουστιάτικη βραδιά
Κάτω ἀπὸ μιὰ παλιὰ δεντροστοιχία
γυρνοῦσα δίχως πόνο στὴν καρδιά
κι' ἀκόμα δίχως συλλογὴ καμμία
σὺν ἔφρασα μπροστὰ στὴν κατοικία
ποῦ ὁ Χάρος τῆς κρατοῦσε συντροφιά.

Φῶτα, καὶ παραθύρια ὀρθανοιχτὰ
λὲς κ' εἶχανε χοροὺς καὶ πανηγύρια,
ὅμως φωνὴ δὲν ἀκουγες καμμία
ὁ κῆπος μὲ τὰ λούλουδα τὰ μύρια
σὺν ἀπὸ μυστικὰ λιβανιστήρια
σκορποῦσε τὴ βαρειά του εὐωδιά.

Κυράδες ἐκεῖ μέσα τριγυρνοῦσαν,
Φιντίσματα στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
ἄλλες μπροστὰ στὴν πόρτα σπιματοῦσαν
κοιτάζαν καὶ κουνοῦσαν τὸ κεφάλι
κι' ὅλες εἶταν σὺν καίτι γὰ ρωτοῦσαν.

Ποιός πέθαινε· Δὲν ξέρω. Μὰ βαρειά
Ἔνοιωσα πάλι στὴν καρδιά μου, ἡ Λυσυγιά
τὰ δόλιμανρά της μοῦδειξε φτερά...
Περβύλι τῶν νεκρῶν ἡ Κηφισσιά
καὶ τάφος ἡ παλιὰ δεντροστοιχία!

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναπηγείων παραληφθὲν θαλα-
μηγῶν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτε-
λείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παρὰ τὴν Τροῦμ-
πας) ἑκαστὸν ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι'
Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικῆς καὶ μηχανᾶς ἀφθάστου ταχύτητος,
πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγῶν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕ-
ΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παρὰ τὴν Τροῦμπας)
ἑκαστὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον
Ἄνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.
ἑκαστὴν ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθεία
διὰ Θεσσαλονίκην—Κορβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ
ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ πρακτορεῖα ταξιδιῶν κ. κ. Θωμᾶ
Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλιμαν καὶ Σ. Σωτηρίου
(Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν Ρέντα (παρὰ τὸν ἠλεκ-
τρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὄπι-
σθεν ἁγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβιάνου ὁδὸς Ἀντωνιάδου.

(*Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

—Φῶτος Γιοφύλλης: ΣΥΝΘΕΜΑΤΑ.—Ἀθήνα 1916.
—Ἄλλα πλασμένα μὲ τὴ ζωγραφικὴ καὶ ἄλλα ὑφασμένα μὲ τὴ
σκέψη, μερικὰ μὲ μιάν ἀπλότητα ποῦ σὲ σταματᾷ καὶ πολ-
λὰ μὲ προσπάθεια ὑψομοῦ σὲ σφαίρες τέχνης πνευματικώ-
τερης, τὰ νεοεπινοημένα ποιήματα τοῦ Φώτου Γιοφύλλη, ἐρ-
χονται νὰ φέρουν ἕνα τόνο ἰδιαίτερο στὴ συμφωνία τῶν
ποιητῶν τῆς νέας μας γενεᾶς. Μέσω στῆν ἀξιοκαταρήρητη
καθάρια λιτότητα τῆς ἀθηναϊκῆς λογοτεχνίας, αὐτὰ σὰ
νὰ ξεχωρίζουνε σφραγισμένα μὲ ὕψος πλοιοτόχρωμο καὶ
ἰδιωματικὸ, στὴ μορφὴ καὶ στὴ γλώσσα, καίτι κοντινότερο
σὰ γνωρίσματα τῆς δεξασμένης Ἑβραϊστικῆς παραδό-
σης. Ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς τους γεννημένος στὰ Ἐφράττηςα,
μ' ἀναθρεμμένος σὲ χόματα ἄλλα, δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ τὴ
δυνατὴ ἐπίδραση τῆς τέτοις παραδόσης, στὴν τεχνολογία
του, στὸ μεταχείρισμα τοῦ ποιητικοῦ του λόγου καὶ στὸ
φανέρωμα τῆς λυρικῆς του διάθεσης. Ὅμως ἡ τέχνη του
ἀνεβοκατεβαίνει ὅλα τὰ σκαλοπάτια μιᾶς ποιητικῆς δύνα-
μης καὶ ἀδυναμίας, συνταξιασμένης ἐδῶ μὲ μιὰ πρωτοτυ-
πία στὴν ἀνιέλφη, καὶ κεῖ μὲ μιὰ περιεργὴ γραμμὴ, ποῦ
τραβᾷ τὸ μάτι σὲ κόσμους ποῦ ὑπονοεῖται τὴν ὀρασιότητα
καὶ ἁρμονία τους, μὰ δὲν μπορεῖ καθολικὰ νὰ τοὺς νοιώ-
σῃς ἀπὸ τὸ ζωγράφημα τοῦ ποιητῆ. Βέβαια, πάντα κάτου
ἀπὸ τοὺς στίχους τρέμ' ἡ ζωὴ ποῦ αἰσθάνθηκε ὁ καλλιτέ-
χνης καὶ κάθε εἰκόνα καὶ καθ' ἐντύπωση γίνεται συμπαθη-
τικὴ σὺν μπορέσης νὰ τὴν ἰδῇ λαγαρισμένη σὺν βαθύ της
φόντο, τὸ ἄξιο καὶ τὸ μουσικὸ. Καὶ πολλὲς φορὲς ἐκεῖ ποῦ
περνᾷς ἀπρόσχετος, σκοτάζοντας ἄξια καὶ σκόβοτα,
θὰ βρεθῆς μπροστὰ σὲ ἄνθια μιᾶς δροσολογημένης ποιητι-
κῆς στιγμῆς, σὺν καὶ τοῦτο:

Ὅλες οἱ μυροιδιὲς μὲ περιζώνουνε
ἀπὸ λεβάντα, ἀγγιγμένη καὶ σκίνο,
τὰ κυπαρίσια γύρου μὲ κυκλώνουνε
κι ὅλα μοῦ λένε τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο,
ἐκεῖνὸ τὸ τραγοῦδι ποῦ ξατλώνεται
ἀτέλειωτο ἀνάμεσα στὰ χόρτα
καὶ ποῦ μὲ τὴν τραγοῦδου φύση ἐνώνειαι
καὶ ξεψυχᾷ χτυπώντας μου τὴν πόρτα.

Μ' ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἡ «Ἰδὴ στὸ Μαριτζώκη», ποῦ
εἶναι ἀπὸ τὰ πῶ παθητικὰ καὶ δυνατὰ τοῦ βιβλίου, στέκε-
ται ἀψηλότερα, εἶσι καθὼς ἀνοίγεται ἰσορροπημένον τρα-
γοῦδι στὴ φαντασία καὶ στὴν ἐκφραση. Τὰ «Γιαννιώτικα»
καίτι μ' ἕνα φῶς ἀνατολίτικο παρεχόμενα, χαρακτηρισίζουσι καὶ
τὸ δρόμο ποῦ μπορεῖ νὰ τραβήξῃ ἀργότερα ἢ μῦσα τοῦ νέου
ποιητῆ. Νὰ πατήσῃ στερεώτερα σὺν ἐξωτερικὸ τὸν κόσμον,
γὰ νὰ ἐμφράτῃ πλουσιώτερα τὸν ἐσωτερικόν.

P. Γκ.

— Τοῦ Ἀλφόνος Κάου, τὸ «Ἐπὶ τὰς φιλέρας», ἄλλο
διαμάντι τῆς σχολῆς τῶν ρομαντικῶν, βγήκε στὴ σειρά τῆς
Ἀγκύρας. Τετρακόσιες σελίδες, μ' ὅλα τὰ τραγοῦδια ποῦ
τὸ γαλλικὸν κείμενον, ἀποδομένα καὶ αὐτὰ καὶ ὅλη ἡ πρόφα
τοῦ βιβλίου ἀπὸ τὸν ποιητὴ κ. Πολέμη. Τυπογραφικὴ ἐρ-
γασία καὶ δέσιμο πρώτης γραμμῆς. Πουλιέται δρ. 3 50.

— Τοῦ Ημεῶ οἱ «Νέες γυναίκες; ἐπιστολές», ἀ-
παραίτητο συμπλήρωμα τῆς πρώτης σειρᾶς, ποῦ διαβάστη-
κε μὲ τόσον ἐνδιαφέρον, βγήκαν στὴ σειρά τῆς λογοτεχνι-
κῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀγκύρας. Μεταφραστῆς ὁ Τσοκόπου-
λος.